

полагаме, че и самата така наречена „мъртва“ природа ги познава: не ви ли ги внушава тя съ разнообразнитѣ си изгледи и състояния? Радостъ и Скрѣбъ — това сж вѣчнитѣ полюси, между които се разтила картината на битието. Озаряваще слънце и потискащъ мракъ; стимулъ къмъ животъ, крилата надежда, опиянение, любовъ, довѣрие къмъ свѣта отъ една страна; упадѣкъ и безсилие, помрачение, страхъ и скептицизъмъ — отъ друга. И като се люлѣе, алтернативно, душата между тѣзи две вѣчни състояния, изживѣва всичко онова, което животътъ изисква и налага.

Въ въздържани, обикновени рамки, радостта и скрѣбта регулиратъ и подхранватъ живота въ обикновеното му течение, което, макаръ и не идеално равномерно, все пакъ има своето очертано направление. Обаче когато преминатъ дадени граници и станатъ ентусиазъмъ или печаль, тѣ даватъ новъ изгледъ на живота, правятъ го благотворенъ или неблагоприятенъ.

Радостта е здравъ душевенъ разцвѣтъ, който ражда надежди и осигурява успѣхъ; подема вътрешенъ, който се материализира въ външни придобивки. Общественото повишено настроение прави възможни много хубави и ценни обществени постижения. Радостта може даже да хипнотизира уметѣ и сърдцата въ дадена идея, да ги заслѣпи и заведе фатално до изпълнението. Обикновено общественитѣ водачи сж хора способни на вътрешно възпламеняване и ентусиазъмъ, които могатъ да предадатъ и на другитѣ. Възторгътъ е заразителенъ — предава се отъ сърдце на сърдце, окрилява душата, прави възможни мъчнитѣ подвизи, по-